

418

ABRAHADABRA

DE ZOT
HET APENHUIS
EN JEZUS SCHREE WEDEROM
PARTZIVAL '418'
BOEKEN: BURROUGHS & CROWLEY

Foto: Eva Verhoeven

ABRAHADABRA

VERKOOP;

Amsterdam-

-Island International Bookstore

2de Tuindwarsstraat 14 (tel.020-268509)

-Staalplaat

Spuistraat 183 (tel.020-254176)

Den Haag-

-Ulysses

Denneweg 108 (070-463350) (onder voorbehoud)

CONTACT;

Abrahamadabra-

-P.O.Box 13414

2501 EK Den Haag (070-451461)

23.VIII.86.
era vulgari.

Lezers Heil !

De Zomer is zo goed als van ons heen gegaan, donkere jaargetijden breken weer aan ! Maar laten we er niet te lang bij stil staan. Met weemoed denkt Abrahadabra terug aan die camping en die zomerliefde. Voor een keertje moest het maar eens afgelopen zijn met die moeilijke onderwerpen. Laat ons creatief zijn !

Frater Chronos neemt afscheid van het tijdschrift Abrahadabra om zich volledig op zijn verzamelde werken te storten (zie blz.29), en doet dat d.m.v. 'de Zot'. (blz.3)

Anthony H. Erlebnis laat ons kennis maken met een andere zot (?), een verhaal getiteld 'het Apenhuis' wat een voorproefje schijnt te zijn uit een nog te verschijnen boek. (blz.8)

Een gedicht ! Adonai Hallelujah (familie van die andere A.H. soms ? Nee, niet Albert Heyn of Adolf Hitler) waarschuwt ons voor figuren die ons de belletjes van onze mutsen proberen af te ritselen. 'Ze zijn er weer !' (blz.14)

Onze eigen Abrahadabra-zot, Parsifal '45', vermaakt ons met een aantal van zijn multi-dimensionale grollen, verzameld onder de titel 'Partzival '48'. (blz.15)

...Waarna er niets meer te lachen viel.

Boekrecensies van William Burroughs (blz.21) en Aleister Crowley (blz. 24) door onze verse medewerker fr. ShGL 333., en nog veel meer fraais.

Vanuit onze zetel wensen wij U veel leesplezier toe. Avé !

de zot

Ik ben een zot. Al dagen lang ren ik door de stad, zit ik op oude verweerde muren en treuzel ik bij het naar binnen gaan van café's. En nu hoor ik stemmen. Het moet een vreemd gezicht zijn, een scheefgehouden hoofd vol aandacht en nadenken...

Maar ik ben een zot en als ik mijn hoofd beweeg hoor ik de belletjes aan mijn zotskap rinkelen. De onrust. Er hangt iets in de lucht. Een bepaald gevoel, een beklemming in het middenrif. En het maakt dat ik nergens stil kan blijven zitten. Met wiekende armen dans ik over het marktplein en groet de weerhaan op de kerk. Mensen blijven staan en lachen. Toch moeten ook zij iets voelen, want de lucht is grauw en ze zijn sneller afgeleid als vroeger. Er is vanochtend ook nog niemand stil blijven staan bij de kraam van de waarzegster. Ze zegt dat het allemaal te zien is in haar dromen. Ik bedoel: wat de mensen kan overkomen. Over mij heeft ze een hele hoop verteld, maar niets wat ik niet veel beter wist. Ze beschouwt mij als 'meer ontwikkeld', maar ik weet niet waarom. Zij zegt dat 'de zot' aan het begin en einde staat. Maar ze legt nooit uit. Het begin van wat? Geen geduld nu voor trouwens om er over na te denken. Ik ga en nader stap voor stap het huis van de schrijvers. Grauwe mannetjes die voor open ramen staan en zitten en proberen lyrische gedichten te schrijven. Doorlopen, niet stil blijven staan bij mensen die je niets te zeggen hebben. En dan het vreemdste huis in de stad. Elke keer als ik het zie herken ik het het, terwijl ik weet dat het niet in deze stad thuishoort. Ik vind het moeilijk om iets uit te leggen, zotten zijn daar niet voor bedoeld.

Dit huis is elke dag als nieuw en toch heel oud. Mensen lopen er snel voorbij, af en toe schichtig opkijkend. Nieuwsgierig daardoor vroeg ik een tijd geleden de waarzegster er naar. Ze keek me aan en vertelde toen een verhaal over het huis. Lang geleden had er op die plaats een tempel gestaan voor een 'heidense' god. Toen de christenen ook hier al het oude kapot maakten, was er een druide die uit naam van zijn god, die plaats vervloekte. Er was iets vreemds aan hetgene wat er gebouwd werd, het was als het ware tijdloos. Terwijl de mensen die er woonden reusachtig snel oud werden. Ze vertelde er nog wel meer over, maar dat ben ik vergeten. Nu sta ik er voor en wens dat ik toch maar beter had geluisterd. Om me heen kijkend valt het me nu ineens op dat geen van de huizen ernaast ramen hebben die op het huis uitkijken. Maar kom, ik maak me los... Een paar radslagen en meisjes aan het schrikken maken. Lachend kijken ze me na. Nu ren ik als een dolle over de hoofdstraat... Langs de kleine winkeltjes, waar mensen omkijken en net m'n laatste schaterlach ho -

ren... Daar staat een goede vriend, Melchior de schoenmaker. Hij wenkt me. Een glas samen drinken? Natuurlijk, mijn keel is droog en mijn hoofd vol van warrige dingen. Melchior vraagt weinig, vertelt af en toe wat over mensen die hij kent. Maar vandaag is het anders. Er is een schaduw over mijn gezicht gevallen en hij ziet dat het vreemde huis daarmee te maken heeft. Ik ben er nog niet klaar voor zegt hij en tekent een ster met vijf punten op de tafel met een mes. Gedachteloos? Maar Melchior doet heel weinig zonder reden. Het knellende gevoel in mijn middenrif wordt sterker. Wat is er toch aan de hand? Met die vraag in mijn hoofd kan ik niet springen en dansen. En nu ik hier door het stof slenter dringt zich een beeld aan mij op. Ik staar in het stof wat opwarrelt, naar de voeten van de mensen die voorbijgaan, naar de drempels waar mensen over heen en weer gaan, naar de schaarse begroeiing aan de voet van een muur, naar wat ik in mijn hoofd zie... Een gezicht, vaag, van een vrouw met grijs haar.

Ik weet dat ze iets tegen me zegt, maar ik versta het niet. Het is te laat, een rode flits voor mijn ogen. Ineens merk ik nu dat ik voor de kerk op het plein sta. Binnen is het duister en het duurt even voordat mijn ogen eraan gewend zijn. Het ruikt muf en aan de wanden flakkeren een paar kaarsen. Gebogen, donkere schaduwen...monniken? Lopen af en aan. Het altaar is stralend verlicht. Wie of wat wordt hier geofferd? Ik schud mijn hoofd. Offeren? Christenen? Men is blijkbaar bezig om een ritueel voor te bereiden. Weer naar iten. Daar staan in het grauwe daglicht. De belletjes aan mijn zotskap rinkelen en voor het eerst begint het geluid me te ergeren. Mij te ergeren? Wat is er eigenlijk aan het gebeuren? Iets is met me bezig. Als een waanzinnige begin ik te hollen en te springen, maar voor het eerst zie ik mezelf, zie ik wat ik doe, zie ik mezelf en de mensen, de mensen die om me lachen, de mensen die doorpraten en me achteloos bekijkend zien voorbijgaan, de mensen die ik zou willen toegillen dat er iets met me gebeurt wat ik niet kan verklaren. En ineens sta ik hier voor het vreemde huis. Mijn haren los in de wind. Als word ik wakker, schud ik mijn hoofd en kijk om me heen. Meters achter me ligt, in het stof, mijn zotskap. Ik voel ogen op me gericht, maar zie niets dan blinde muren. Ik kijk naar het huis en de vrouw met grijs haar zegt: "Kom...". De meters naar de deur... Ze zijn als het verzinken in een moeras... De deur rijst boven mij uit. Veel hoger dan ik dacht hangt een oude verroeste klopper. Ik strek mijn hand uit, maar het is niet nodig. De deur wijkt open en een kille wind blaast in mijn gezicht. Lucht van verloren jaren in goudsbleek stof, lucht van verschrikte geesten vol van het besef dat het te laat is... Hebben zij die hier woonden ooit kunnen beseffen wie hier werkelijk thuis-hoorde? Ik vraag geen antwoorden... weet ze al. Het is donker binnen, maar degene die mijn stappen leidt, weet hoe ik moet gaan. Ergens naar binnen, door de kou, door de emoties van hoe ik en zij waren. Een hoek om. Er dwarrelt rook omhoog uit de vloer. Stemmen die ik hoor zijn van hen die hier kunnen wonen, opgeroepen door de stem van iets wat sterker is dan de deken van het grote slapen. De rook vormt zich tot het beeld van gedachten. Wenzens waar ik doodsbang van ben. Maar het vreemde knellen in mijn middenrif is nu het centrum van een kracht die me voortdrijft. De wolk valt uiteen als ik er doorheen loop. Sta stil. Zacht licht, wazig, wordt sterker. Een harde mannenstem vraagt. Ik antwoord. Het gaat om de doortocht naar beneden.

De antwoorden begrijp ik niet, maar ze worden als voldoende beschouwd. Maar wie ben ik nu ? Een ander, hoger ik heeft bezit van mij genomen. Nu daal ik een trap af, een vreemde trap. In de wanden staan tekens gegraveerd, tekens die een vaag blauwig licht uitstralen. Tekens die op letters lijken, maar in een taal die ik niet kan lezen... Of toch ? Ik sta er voor stil en iets in me...begrijpt. Een vloedgolf van angst. Ik wil gillen, schreeuwen en de spieren in mijn benen trekken om naar buiten, hier weg te lopen. Maar net zo plotseling is de angst verdwenen. Een hand trok een gordijn weg, vlak voor mijn ogen. En in de muur verschijnt het gezicht van de vrouw met het grijze haar. Nu kan ik haar in het gezicht zien. Een gebruind gezicht, witte oogleden en bleke lippen, kijkt hem aan, een scherp gezicht, groeven naast de mond. "Je moet voelen. Voelen wat je doet, waar je gaan wilt. Dat is goed!" Een diepe zucht rijst op uit mijn onderlichaam en ontsnapt door mijn lippen.

De vrouw voor me verdwijnt, als weggeblazen door de zucht, maar met een vage schittering in de ogen en een vage glimlach rond de mond. Ik daal verder af en sta tenslotte voor een deur, een houten deur, met ijzeren banden, in vreemde figuren beslagen, een zware deur. Hoe deze te openen ? Een ander, de ander bestuurt mijn handen als ze over de deur tasten op zoek naar een verborgen manier om haar te openen. Ik voel iets onder een van de vingers van mijn rechterhand bewegen en met een korte, droge tik schiet de deur open. Voorzichtig ga ik naar binnen. Het gaat door mij heen, de gedachte, dat hier héél, héél lang niemand is geweest. Plotseling loop ik tegen iets op. Het is een gordijn, een zwaar, door stof verstikt, oud gordijn. Als ik er met mijn handen aan voel is het onbekend...? Er is toch geen stof wat aanvoelt als de drooggeworden huid van...slangen ? Weer een vaag gevoel van angst, wat onderbroken wordt door de snelle beweging van een gordijn wat opengetrokken wordt. Daar...daar staat... daar staat op een verhoging een enorme vaag schitterende edelsteen. Ik hoor voetstappen en zie een zwierig geklede jongeman op me afkomen. Hij begroet me en zijn gezicht licht op door de glans van het juweel. Donkere wenkbrauwen, een donker snorretje en een klein spits baardje. Hij neemt zijn hoed af, wat zijn zwarte lange haar bevrijd en wijst daarmee de weg. Vlak voor het juweel gekomen beduidt hij me dat ik in een van de vele schitterende vlakken moet kijken. En ik kijk, zie mezelf weerspiegeld, even maar. Dan begint de steen te draaien. En ik zie, midden in een woestijn mezelf, née, een ander staan, kijkend, dan rook, een enorm kasteel, belegerd door mannen die in de schaduwen van de kolos op mieren lijken, een oude man, steunend op een stok gaat door een landschap. Sneeuw. Vreemde wezens, bezig met een ritueel. Sterren in vreemde konstellaties. Bewegingen in de aarde van monsters, geketend... Vrienden, die ik niet ken, zitten aan een tafel, in een ruimte met veel lawaai en praten over mij. Ik zie beroemde mannen aan het werk. Dante wandelt door het Vagevuur. Albertus Magnus wandelt met zijn monster over straat. Een man in de kleding van een Joodse rabbi duwt een teken onder de tong van een houten beeld. Galileï draait zich gebogen om, weg van de gezichten van zijn rechters. Newton roept tegen de wereld dat zij van nu af wetten van zwaartekracht kent. William Blake kerft zijn beelden in mijn hoofd en Prometheus herboren wordt geschreven. Opium in het hoofd van Baudelaire ! Snikkend schiet Verlaine... En ik zie het portret wat ze maakten van Dorian Gray. Dokter Freud kijkt me aan, draait zich om en vertelt dat ook kinderen seksuele gevoelens beleven. De bom ! Hiroshima en...en... Ik word gek !!!! Een grens is overschreden en ik probeer me staande te houden. Ineens valt alles stil en zie ik achter gesloten ogen weer haar gezicht. "Het moet door-

gaan. Voel maar. Het kan niet stoppen. Het mag niet stoppen !" De knelling in het middenrif heft zich op en wordt als een ring, waaruit kracht straalt. Ik doe mijn ogen weer open en zie nu niets meer dan een snel ronddraaiende edelsteen. Veel kleuren. Opeens schiet er iets door mijn hoofd en ik werp het schaterlachend naar achteren. Op hetzelfde moment houdt de juweel op met draaien. Een daverende klap. De Juweel spat in glasscherven uit elkaar. Een enorme slang schiet omhoog. Luid sissend kijkt het monster om zich heen. Ik kan me niet verroeren als ik zie dat de kop zich dreigend naar mij toedraait. De stem van Haar klonk snel in mijn oren. "Het stopt. Het zal stoppen! Maar het mag niet stoppen ! Maar het stopt !" En een stem, mijn stem schreeuwt :

"Verdwij monster ! Ga terug naar waar je vandaan kwam !" Een gegil, een scheurend, jammerend geluid, gesis. Is dit een illusie ? Alles is weg ! Ik sta op een verhoging. Angst. Ik probeer mezelf te zeggen dat ik deze rol niet wil. Ik ben niet zo sterk. Dit wil ik niet ! Maar midden in de angst zie ik dat ik alleen nog maar verder kan gaan. Er is geen terug meer. de verhoging af en recht door lopen. Ik overtuig mezelf bij elke stap opnieuw. Er is geen weg meer terug. En weer schrik ik als het gordijn, waar ik bijna tegen aan loop, snel voor me vandaan schiet. Een verlichte ruimte dit keer, met brandende fakkels in houders, aan stenen pilaren, die met vreemde figuren zijn bewerkt. Er staat een tafel met een stoel ervoor. Naar de tafel toelopend zie ik voor de stoel op de tafel een gesloten boek liggen. Het boek heeft een vreemde aantrekkingskracht op me. De stoel naar achteren schuivend buig ik me voorover en sla het boek open. Een beeld. Een kind. Een mannelijk kind. Een jongen. Een volwassene al. Hij takelt snel af en een kromme grijsaard valt, sterft, lost op tot een bal van waaruit een kind groeit. De cyclus herhaalt zich. Sneller dit keer. Nog een keer, sneller. Ik voel mezelf meegezogen worden. Ik word ouder. Angst. Ik wil mijn ogen losrukken, maar het gaat niet en ik word ouder ! Een waas schuift over mijn ogen en ik hoor weer de stem van de vrouw die dringend, steeds dringender zegt : "Doorgaan! Niet stoppen. Ga door met voelen. Het stopt ! Maar het mag niet stoppen!!!!" Een zwart gat opent zich en omvat me.

Ik heb de stoel omgegooid toenik viel. Het boek ! Het boek moet dicht ! Ik tast met mijn hand boven op de tafel, vind het boek en sluit het, voorzichtig. M'n hart klopt in m'n keel terwijl ik overeind krabbel. En weer zegt de stem : "Doorgaan." Weer op het gordijn af. En weer schiet het voor me weg. Nu is het een oude kelder. Vanuit een hoog raam schijnt er licht naar binnen. Op de grond ligt een vreemd mes. Ik raap het op en bekijk het. De heft en het lemmet zijn met vreemde tekens overdekt. Ik houd het vast en probeer met mijn vingers de patronen te volgen. En voor mijn geheugen zie ik nu de zot. De nar met zijn gekleurde kleren en zijn belletjes aan enkels, armen en aan de neerhangende punten van zijn kap, tegelijk zie ik nu echter ook de anderen... Zodat ik ineens, met een schok, doorzie, hoe waar het is dat de zot aan het begin en einde staat. Ik voel iets branden in mijn ogen en kijk op

naar het venster. Het is licht daarbuiten. Met het mes in mijn hand zoek ik naar een deur of opening. Een verborgen opening ? Ik zoek naar een teken op de muur, en voel ineens hoe het mes in mijn handen begint te bewegen. Het trekt aan me. Naar een deel van de muur voor me. Naar beneden. Bijna vaag, onder het stof, één tegel groter dan anderen. Ik druk erop. Een veer klikt. Een gat. Weer naar beneden ? Weer twijfel. Wat kan ik anders doen ? De echo van de vrouw : "Doorgaan.". Voorzichtig tasten naar een trap, of iets anders wat me naar beneden kan brengen. Niets. Dan me maar laten zakken en me op goed geluk laten vallen ? Ik ben er al mee bezig. Het valt mee. Hoogstens een meter gevallen sta ik. Maar waarheen nu ? De echo van mijn uitgesproken vraag "Waarheen ?" klinkt in mijn oren. Een vlakke stem, zonder echo, de hare !, antwoordt : "Voelen...". Mijn hand betast een muur en zo loop ik vooruit. Een bocht ! En nog één ! En nog één. En... Licht ! In de verte zie ik licht ! Een enorme vreugde overvalt. Joelend en hollend zie ik het licht op me afkomen. Het zijn twee gaten, van waaruit een groot helder licht staart. Hoog boven me nu. En ik, in de diepte, staar omhoog. Hoe moet ik daar komen ? Want ik weet dat daarbuiten de wereld is, daar zijn de mensen die ik ken !!!

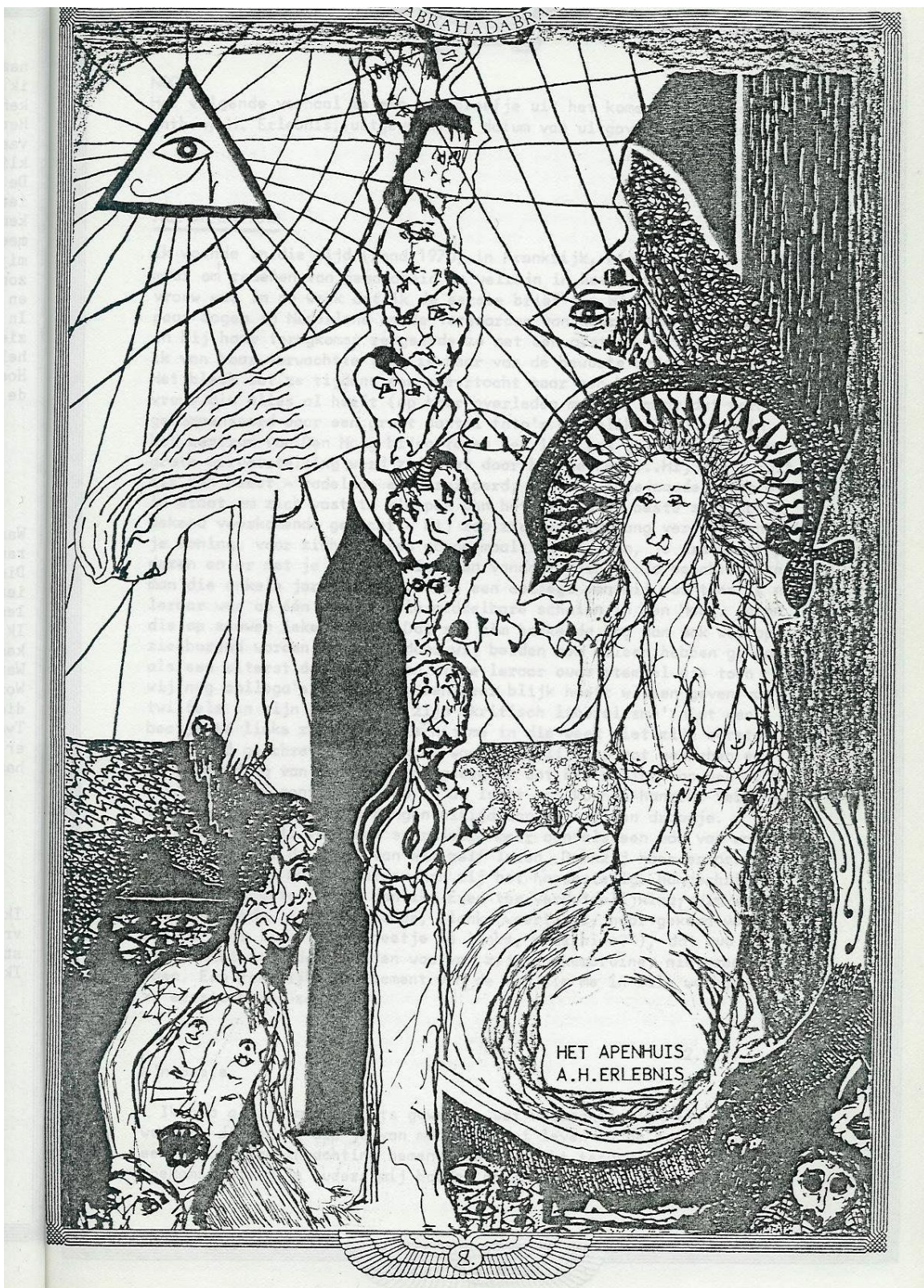
Wanhopig ontdek ik geen weg naar boven. Dan, ineens, staat ze achter me, ze raakt mijn schouder aan en met haar mond vlak bij mijn oren zegt ze : "Voelen. Diep voelen ! Raak het aan. Het kan niet stoppen.". En ik voel een golf van iets wat ik niet kan beschrijven opkomen. Met m'n ogen dicht voel ik me tollen en .. groeien ! Ik weet wie ik ben ! Ik open mijn ogen en zie dat ik te groot wordt om door één van de, naastelkaar, bijna in perfecte symmetrie, liggende gaten te kunnen. Ze zijn... Wat is dat ? de groei stopt en ik heb nu voor elk gat een oog... Word wakker en hef mijn hoofd op. Verwarring. Hier kom ik vandaan ! Ogen dicht ! Ogen dicht!! Iets in me begint te trillen en een stem wil gillen. Twee armen om me heen. Ze troost me, haar hand over mijn haren... "Je bent er! Voel maar!". Mijn handen betasten...haar lichaam. Ogen dicht voel ik haar mond op de mijne en dan niets meer. Schrik weer. Ogen open en... rinkel.

Ik kijk om me heen en zie dat ik op de grond zit voor een huis. Het is een vreemd huis, geen enkel raam van andere huizen is er op gericht. Het huis staat in zijn eigen schaduw. Ik bekijk mezelf en zie de zot... Die ik ben.

f. 326

NOOT:

Het volgende verhaal is een voorproefje uit het komende boek van Anthony H. Erlebnis, uitgeverij en datum van uitgave nog onbekend.

HET APENHUIS

Ik woonde in die tijd (rond 1970) in Frankrijk, niet om klimatologische-, maar om redenen van gezondheid en welzijn in het algemeen. Mijn vrouw was in de week dat ik de eerste brief van Wim kreeg voor een paar dagen in Nederland om de verjaardag van haar moeder te vieren, en bij haar terugkomst reageerde ze met een grotere verbazing dan ik van haar verwachtte toen ik haar van de bewuste brief vertelde. Het bleek dat ze tijdens een speurtocht naar een kado voor een vrouw die alles al heeft (op haar overleden man na, maar dat wordt gecompenseerd door een groot aantal foto's en relikwieën), hem in het centrum van Den Haag bijna tegen het lijf was gelopen. Tot haar grote geruststelling werd zij niet door hem herkend...Hij zag er uit als een beest - radeloos en verwilderd, als een opgejaagde jager - in staat om zich vast te klampen aan het eerste de beste schijnbaar bekend voorkomende gezicht - Hij zou zich een toegang verschaffen tot je woning, voor zichzelf een goede maaltijd regelen, je drankkast plunderen en er met je geld en sieraden vandoor gaan... Zo beschreef ze de man die enkele jaren daarvoor nog een collega van mij was toen ik nog leraar was op één van de vele middelbare scholen in Den Haag. Jaren die op eeuwen leken... Dat zij hem herkende mag dan ook wel opzienbarend worden genoemd, daar wij beiden hem alleen hebben gekend als een uiterst degelijke man, type leraar oude stempel die toen wij nog collega's waren maar één keer blijk heeft willen geven van twijfels in zijn psyche: of zijn 'kritisch liberalisme' niet een beetje té links zou zijn. Als hij me in die week niet zijn eerste brief had geschreven, had ik me waarschijnlijk zo rot gelachen en na volhouding van madame me zo geërgerd dat het risico van een echtscheiding wel eens heel goed in de lucht had kunnen hangen. Verbindingen met schrijvers hangen altijd aan een zijden draadje.

Ik houd mezelf voor een schrijver, meer dan als een man van woorden. Liet haar de brief van Wim zelf lezen. Dankzij haar ervaring met het werken met bejaarden kon zij het hanepoterige handschrift makkelijker ontcijferen dan ik. Even ter verduidelijking; Wim was geen bejaarde, doch een lange, slanke veertiger, haar gekamd van rechts naar links ('een beetje té links, misschien?'), dat qua kleur niet te onderscheiden was van zijn donkerbruine, nietszeggende ogen. Een redelijk signalement van de man die me in alle wanhoop deze eerste brief schreef;

22.VII.

M'n Beste,

Ik heb altijd mijn plaats geweten, wat waarschijnlijk één van de weinige dingen is die je van me weet. Het leven in de buitenwijk van een grote stad in achtung nemend, met respect terugkijkend op de toekomst die mijn ouders mij hadden aangeboden; tot voor kort geen

reden om de pen in de hand te nemen, de strijd aan te gaan met traumatische jeugdervaringen die telkens weer de kop op lijken te steken. Wat er dan van 'tot voor kort' tot en met nu gebeurd is wil ik je gaan vertellen. Niet om je te vermaken (alsof ik dat ooit bewust heb gedaan!), ik hoop vooral dat je me serieus neemt. Beschouw deze brief als een noodkreet. En vergeef me mijn woordgebruik in de loop van mijn verhaal. Ik vrees dat ik op den duur niet meer in staat zal zijn om te schrijven. Misschien (hier heb ik mijn hoop op gevestigd) wil je deze taak als het zover is van me overnemen. Tot ik niet meer in staat zal zijn om te spreken.

In eerste instantie bleek mijn vermoeden het dichtst bij de waarheid te liggen. Op mijn werk (ik kan me nu bijna niet meer voorstellen dat er een geweldige carrière als directeur van een scholengemeenschap voor me in het verschiep lag, tenminste, dat verklapte Eppink me op het laatste schoolfeest in een beschonken staat van bewustzijn) begon ik de eerste tekenen van mijn verval op te merken. Tijdens één van de pauzes merkte Ingrid op, die lieve Ingrid waarmee ik, schandelijk eigenlijk dat leraren tijdens die schoolfeestjes zat-ter worden dan de leerlingen, en dat terwijl wij verantwoording behoren af te dragen aan de ouders om er voor te zorgen dat de kinderen het sleuteltje van hun eigen fietsslot tenminste zélf nog kunnen om-draaien, en wij niet eens meer in staat waren om het schoolgebouw goed af te sluiten (wist je overigens dat de inbraak en de vernielingen de verzekering f10.000,- heeft gekost? Maar goed dat we in aller ijl nog een geloofwaardige inbraak konden insinueren), achteraf nog mee in de koffer ben gedoken, en zij maar tegen haar echtgenoot bewe- ren dat we alleen maar koffie bij mij thuis zijn gaan drinken en toen door Eppink werden gebeld dat de politie de inbraak had ontdekt en wij als mede-verantwoordelijke leraren gesommeerd waren om ons direct naar de plaats van misdaad te begeven, wat natuurlijk flauwekul was, want de conciërge ontdekte de inbraak de volgende morgen pas, en de politie werd gebeld nadát we zelf één van de kelderruiten hadden in- getikt, wat die naïeve echtgenoot van haar allemaal had kunnen door- zien als hij de krant had gelezen, ware het niet dat Ingrid de krant uit zijn handen had gegrist toen hij haar er op wees dat er iets over te lezen viel, (ze moest meteen naar school en zou de krant als les- stof gebruiken en er een moralistisch tintje aan mee geven, erbij aan hem belovend dat ze hem de krant 's avonds wel zou overhandigen, waar hij toch niet op zou rekenen en onderweg naar zijn werk zou hij hoogst- waarschijnlijk een landelijk dagblad kopen waarin dit lokale nieuwtje toch niet vermeld zou worden), dat mijn eetgewoontes veel te wensen overlieten.

Mijn excuses. Het voorafgaande is één van de gevolgen van het proces wat in mij plaatsvindt. Om te vertellen wat ik je wil vertellen is het al moeilijk genoeg om er de juiste woorden voor te vinden, en ik heb de neiging om alle woorden die me te binnenschieten te plaatsen binnen de enige 'logica' die ik nog kan beheersen, de logica van ie- mand die langzaam gek aan het worden is...

Ik zal proberen om alles zo kort en helder mogelijk tentoon te spreiden. Ingrid wees me op mijn eetgedrag. Waarschijnlijk had ze zich (en iedereen met gevoel voor goed fatsoen met haar) al enkele dagen, weken misschien, gestoord aan de manier waarop ik de inhoud van mijn lunch- pakketten verorberde. Ik probeer me de situatie voor de geest te halen.

Vroeger smeerde ik mijn boterhammen voordat ik mezelf een slaapmutsje inschonk. Twee boterhammen met kaas, één met leverworst en één met jam, af en toe variërend op het thema: ham in plaats van leverworst, hagelslag in plaats van jam. Niemand had kunnen zeggen dat ik een ongezonde eter was. Kennelijk ben ik op een gegeven moment minder zorg gaan besteden aan die vaste gewoonte. Maar dit realiseer ik me nu pas. Beetje bij beetje. Als ik peins. Want gedachten lijken soms niet meer te bestaan. De jam droop over mijn handen en mijn kin. Ik schrok, zo leek het voor de anderen, maar iets anders kon niet begrijpen waar ze zich druk over maakten. Ik wist mijn plaats te behouden. Ik verontschuldigde me en nam me voor onbeweeglijk te blijven zitten totdat het tijd was om de lessen te hervatten. Verdere blunders kan ik me die dag niet voor de geest halen, want let wel, ik realiseerde me alleen iets van een dergelijke stomiteit als ik er op gewezen werd. Als er voor de kinderen weer iets was om over te giechelen zou het niet tot me zijn doorgedrongen dat ik de aanleiding weleens zou kunnen zijn geweest. Tot de volgende dag. Terwijl ik de kinderen probeerde uit te leggen waarom en hoe mensen eens in de vier jaar gaan stemmen op degene door wie ze geregeerd willen worden, werd ik onderbroken door één van de kinderen die kennelijk als enige de les volgde. 'GATVER' was de kreet die ze slaakte en door de hilariteit die ontstond wilde ik een handgebaar maken om de kinderen te bedaren. En toen pas zag ik waar het tumult om begonnen was; De toppen van mijn wijs- en middelvinger waren bedekt met een bruine smurrie; poep. Ik kon de zaak nog net op het nippertje redden door het meisje wat zo spontaan die verbasterde blasphemieuze kreet het lokaal in had geslingerd naar voren te halen. Aarzelend, kennelijk fantaserend dat ik haar zou dwingen om de stukjes excrement van mijn vingers af te likken, kwam ze uiteindelijk drie meter van mij afstaan.

'Vertel me nu eens precies wat je gezien hebt' vroeg ik haar. Ze durfde niet. 'Vooruit, ik haal die onzin niet voor niets uit', wierp ik haar nog toe en interpreterend dat de klas er kennelijk een wijze les uit diende te halen durfde ze op overigens uiterst specificerende wijze te vertellen wat ik zojuist gedaan had. Kennelijk had ik daar schaamteloos voor de klas met mijn vingers aan mijn anus staan krabbelen, misschien wel minuten lang. 'Hoe kon hij zich in godsnaam hier uit redden' zul je je afvragen, maar de hemel zij dank lagen de woorden al op het puntje van m'n tong. 'Ik sta hier nu al een half uur mijn best te doen om jullie iets serieus uit te leggen en ondertussen zitten jullie maar uit het raam te staren, aan elkaars haren te trekken en zelf de meest smerige handelingen te verrichten.' Kennelijk krijg ik alleen jullie aandacht als ik me op jullie niveau verplaats, maar dáárvoor geef ik geen les! (Het leek me het beste om tijdens de opbouw van die zin mijn stem te verheffen, er van uit gaande dat dat het meest effectieve middel zou zijn om de kinderen er van te overtuigen dat het allemaal de opzet was geweest om een tumult te veroorzaken, maar hoe kon ik verder gaan om er zeker van te zijn dat ik geen telefoontjes van verontwaardigde ouders zou ontvangen die weliswaar kunnen vermoeden dat het geven van geschiedenis aan een groep van dertig brugklassers de nodige fantasie vereist om de lessen boeiend te maken, maar ik stond toch al bekend als een 'rooie rakker' (een kritische liberaal is in hun ogen al snel een socialist) en na mijn blunders tijdens de lunchpauzes hadden mijn collega's toch op het idee kunnen komen dat dit alles heel goed mogelijk was en zouden ze me een paar weekjes ziekteverlof adviseren.

Sorry joh, bijna weer de fout ingegaan met mijn hak op tak-associaties. Maar goed, onder dat ziekteverlof kwam ik op den duur toch niet

uit. De bedrijfsarts constateerde een geval van een overspannen leraar; Met alle krachten lukte het me om de controle over mezelf te behouden, wat de arts inderdaad opvatte als een typisch voorbeeld van 'schoolmeesterstress'. En leraren hebben natuurlijk het voorrecht om overspannen te zijn heden ten dage. Je hoeft het maar te zeggen en je wordt geloofd. Zoals jij dat speelde toen je je volledig wilde concentreren op je carrière als schrijver. Nou, je zult wel begrijpen dat als ik nog lang genoeg in staat ben om mijn bewustzijn bij mijn geval te houden, er genoeg stof voor je is om één van die bizarre verhalen van je te betitelen als 'gebaseerd op ware feiten...'. Misschien dat ik me daarom tot je wendt. Ik beschouw mijn leven zoals dat voor me uitgestippeld was als afgedaan. Alles is nog veel erger geworden. Morgen probeer ik verder te schrijven.

23.VII.

Het heeft me twee uur gekost voordat ik weer kon schrijven. Eerst moest ik proberen me te herinneren waarvoor er met een pen op stukken papier gekrabbeld was. Toen herkende ik het als mijn handschrift wat me deed realiseren dat deze symbolen woorden moesten aanduiden, nuttig om (indirekt weliswaar) informatie over te dragen, maar wat op mijn geval welhaast niet meer van toepassing was. Je moest eens weten hoe het is om te zijn zoals ik! Jij, altijd maar bezig om de betekenis van woorden te ontcijferen en de lezer duidelijk te maken dat die tekens, die letters, niets anders zijn dan symbolen die staan voor wat is, en dat zo'n symbool niet hetgene zelf is. Twee mensen lezen het woord 'sauna', de één denkt aan sex, de ander aan de slag bij Verdun. Knap hoor! Maar tegenwoordig (en wat gaat de tijd snel) kan ik me alleen nog maar overleveren aan 'direkte informatieoverdracht'. HA!...Hoe vreemd om een geluid van verrukking om te zetten in een aantal lijnen die tezamen de betekenis vormen voor een cultureel bepaalde hartstocht. Wat voor westerlingen een kreet is die wordt geuit naar aanleiding van een grap is voor de oosterse mens de duiding op een beginnende strijd. Er staat me bij dat de wetenschap altijd beweerde dat 'MA' het eerste woordje is wat een baby slaakt omdat het naar de moeder verlangt. Totdat (zoals jij me eens vertelde) het die sinistere Aleister Crowley was die had bedacht dat het simpelweg de produktie van een geluid is wat zich voordoet als je een gesloten mond opent. 'HA!' is niets anders dan de druk op de knop voor het vrijmaken van energie, in gevallen van het bespringen van een prooi bijvoorbeeld, en wat de sprekende wereld heeft geadopteerd als een sublimatie van dat soort instinktieve reflexen (bedenk dat 'HA' ook uit je keel ontsnapt tijdens de paringsdaad), en heeft het met name omgezet in lachen. Heb je een beetje oosterling weleens anders zien lachen dan glimlachen, een teken van tevredenheid en voldoening? Hardop lachen komt voornamelijk voor bij kulturen waar de sexualiteitsbeleving aan banden gelegd en geperverteerd is. En 'AH', de omgekeerde reflex, is het wezen wat ervoor zorgt dat er niet meer energie wordt verbruikt dan nodig is...

Om te weten wat ik je wil duidelijk maken; Het waarom is simpel. Ik heb me nog nooit zo onbeschrijfelijk hemels gevoeld, en de tevredenheid die me vroeger tergele lijkt nu niets anders dan een zoethoudertje, een drie-delig pak wat mijn ongepolijste lichaam moet verbergen, alsof ik in mijn pure naaktheid een personificatie van de duivel zou zijn. De mensheid staat op een tweesprong, begrijp je dat? Dat is het laatste 'rationele' wat ik nog te vertellen heb. Of ze laat zich weer opnemen in haar oorspronkelijke natuurlijke staat, of ze vervolgt haar weg van de eeuwige durende hel op aarde, altijd in oorlog met haar ware aard.

Mocht de ratio winnen door de ware aard te vernietigen, dan zou ze daarmee zichzelf vernietigen. Alleen de ware aard is een kans op leven gegund, de enige ware levenskracht die geen andere logica kent dan die van het leven omdat het waard is om geleefd te worden.

En ik heb jou als mijn medium uitgekozen. Je bent uitverkoren omdat je een twijfelgeval bent, je baan hebt opgegeven om 'te doen wat je wilt'. Denk je nou werkelijk dat het je ware wil is om honderden vellen papier te vullen met symbolen die een schijnbare impressie geven van wat echt is? Alsof de lezer het nog ene moer interesseert waarom er tranen worden gelaten om woorden die spreken van een tragische gebeurtenis! Geloof me nou, dat werkt nu nog maar zelden en binnenkort al helemaal niet meer. Een ziek mens geneest niet door symptoombestrijding, de ziekte bouwt langzaam maar zeker een keten van anti-stoffen op en zal immuun zijn voor de tijdelijke stop van de verspreiding van het virus. Nee, de ziekte moet in de kiem worden gesmoord. Alle moraal moet overboord, alle autoriteit moet overboord, en de mens zal weer deel uitmaken van de natuur en 'verkeerde' wezens en situaties zullen niet meer bestaan. Mensen worden verwekt en mensen gaan dood, zó is de natuur, en zo kent de mens het ook en ze is er bang voor. In sommige gevallen is het verwantschap met WAT IS al zo verstoord dat GEEN contact wordt geprefereerd boven WEL contact, het 'Ik weet beter, maar toch doe ik het anders' syndroom. Helaas voor hen. Mij heeft de natuur, dat WAT IS, overrompelt en er is WEL contact ontstaan. Ik vind geen dwaalsporen meer op mijn weg.

Je merkt wel wat één luttel moment van nachtrust met me heeft gedaan. Gisteren twijfelde ik nog (stoorde ik me zelfs nog over de instinctieve gang van zaken waarmee ik mijn verhaal aan je overbracht), nu is dat alles niet meer van belang. Laat ik je met mijn laatste krabbels gerust stellen dat ik mijn spraakvermogen zal behouden totdat ik je genoeg stof heb bezorgd om mijn boodschap aan de mensheid over te brengen. Ik oefen door regelmatig na te denken als de poes bij me op schoot zit, ik praat dan zelfs tegen haar. Maar let wel, het wordt steeds zwaarder voor me om die oefeningen te blijven herhalen en het doet me dan ook pijn dat ik me het nog niet kan veroorloven om zo als haar te zijn. Neem zo spoedig mogelijk contact met me op.

Hoogachtend, Wim Coeslag.

Ik heb nooit begrepen waarom hij er zo standvastig op rekende dat ik hem zou komen bezoeken. Heb ook nooit goed begrepen waarom ik zijn 'geval' niet serieus heb genomen. Hij klonk als een puberige hippie die net z'n eerste LSD-trip achter de rug had. Maar dat zou geen argument mogen zijn. Want niet zozeer wat hij te vertellen had was de moeite waard om te onderzoeken, maar meer de manier waarop hij min of meer 'overvallen' werd door wat hij de natuur noemde. Hij had zoals hij zelf zei geen aanleiding om die veranderingen binnen zijn persoonlijkheid mee te maken. Het 'kwam' zogezegd vanzelf.

Desalniettemin, er gebeurde het één en ander terwijl ik andere zaken aan mijn hoofd had, en twee jaar later verhuisden mijn vrouw en ik weer naar Den Haag. Een oud-collega van Wim en mij vertelde ons dat Wim Coeslag in een psychiatrische inrichting was opgenomen. Hij had geprobeerd zijn buurvrouw te wurgen die kwam klagen over de stankoverlast. Een kort gesprek met de psychiater die belast was met patiënt Coeslag adviseerde me om het hele geval te vergeten. Wim Coeslag had sinds de opname geen woord meer gezegd en bewoog zich alleen als de broeders hem daartoe dwongen. Het dier leefde voor korte tijd in zijn paradijs totdat de mens besloot dat zijn gedrag gevaarlijk voor hem was.

In de dierentuin vraagt zoontje aan vader waarom de apen op televisie in bomen klimmen en in de dierentuin voor zich uit zitten te staren. Teleurgesteld verlaat zoonlief het apenhuis.

Partizival 418

En Jezus schree wederom...

Adonai Hallelujah !

Ik ben er weer !

De broeder van de beledigden en de gemartelden; de dwazen;
de slacht-offers van de samenleving; de Zoon van de Maagd en
de Timmerman. Ik was eens 'weg' maar ik ben er weer !

Uit nood als ongeborene
pleegde 'k de Daad met naald en draad
en naaide Moeder tot 't sop
en sloot me binnen in haar op.

Ik ben er weer !

Vallen zettend voor hen die klakkeloos geloven of pretenderen
dat te doen. 'K barst welhaast van de energie die ik uit hen
zuigen zal.

Ik wil de lichamen voelen
verzwelg de harten en nieren
en breek de ledematen
verscheur de strakke spieren.

Ik ben er weer !

Op zoek naar mijn waarheid in de waarheden van anderen bena-
druk ik mijn waarheid in de twijfels van anderen.

Ik wacht op de Godheid in toewijding
hier,
verlangend naar zalving in smart
De mensheid, ze draagt mijn kruis met
gemak,
het kruis dat ik draag in mijn hart.

Ik ben er weer !

Want ik ben nooit weggeweest en zal U nooit verlaten; de
horrorfilm is een deel van mijn Ziel.

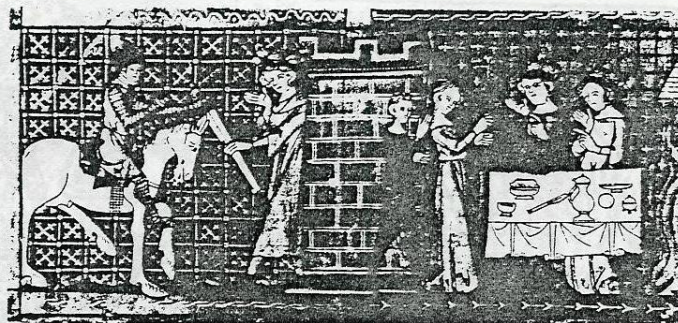
Adonai Hallelujah zegt; Ga niet in het Licht wat zich aan U aan-
biedt. Ze zijn er weer !

O HET HERSTEL

Maar ik ?
In tweeën gescheurd
Een deel tastbaar
Een deel Afstand
Herstel het tastbare
De buitenwereld
De zekerheid
Totdat
De buitenwereld opmerkzaam is
Zijn ogen !

Zie de ogen !
Een bron van Licht in
Duisternis
Maar ik ?
Overal Duisternis
Ik verblijf in
Duisternis, Onschuld
In een vacuüm
Snakkend naar
Lucht

I am the scourge
I am the Holy Fool
I am the shit of God

Diamanda Galas - "Sono L'Antichristo"

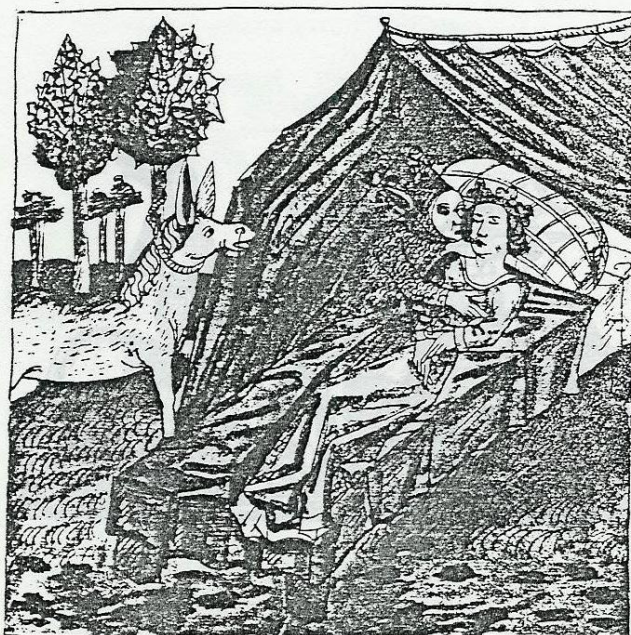
1 UHETRA
 De slangen van stof
 Verbrand vlees
 Het leven in de Lingam
 Gedoemd tot onsterfelijkheid
 Het kasteel van Klingsor herrijst
 Reflectie van Duisternis
 Spiegel in een Luchtkasteel
 Onschuld...
 Niets is waar !
 Vader, kom en ga !
 De Lichte god zal het rozen van het fluitspel ween...

en dat hij Engelen, die aan hun oorsprong ontrouw werden en hun eigen woning verlieten, voor het oordeel van de grote dag met eeuwige banden onder duisternis heeft bewaard gehouden
 Judas vers 6

2 ZIJ DIE VERNIETIGD

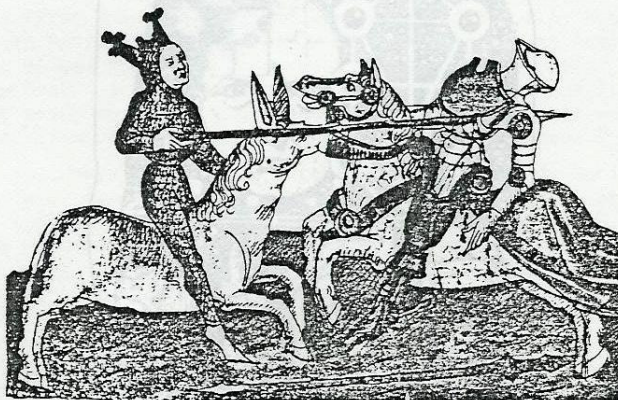
Zij is de ondergang
Zij kan alleen
Haar naam uiten
Als een dierlijke kreet
IO !
Eenmaal gebeten
Tweemaal zo verlegen
Eenmaal de dobbelsteen gegoooid,
Maar "O", dat is een zeven !
De ezel slaakt het toverwoord
Bij het stoten tegen de steen
De Argos ogen sluiten zich,
De Liefde gaat bij het horen van het fluitspel heen...

Een bastaard zal niet in de gemeente des Heren komen; zelfs zijn tiende geslacht zal niet in de gemeente des Heren komen.
Deuteronomium 23.2

Ik ben ik
Maar het stultste
Ik ben ik...
Op de zee en alom
Ik ben ik...
Stille
Ik ben ik...
Stille
Ik ben ik...
Onschuld...
Aangehouden door
IN DE SCHERPE
LOS VAN IEDER TE
VRIEDIG ERVARE
IENDE ASSOCIATIE
IN EEN WIJDE VAL ERVARE IN EEN ONZEN
DOE WAT JE WILT
Parzival - 19.

3 PECCAVI
Ik heb gezondigd
Ik, wie ik ben
Ik als geheel
Als zondaar strijd ik
Als zondaar leef ik
Ik ben niets,
Stille, onschuld.

Indien wijfeling in het hart verblijft, zal de ziel er berouw over hebben. Schaamte en eer komen in botsing waar de moed van een standvastig mens een bonte mengeling is als een ekster. Maar een mens als deze kan zich toch vrolijk maken, daar Hemel en Hel een gelijk deel in hem hebben. Ontrouw's vriend is geheel zwart en neemt een sombere tint aan, terwijl de mens van oprechte aard trouw blijft aan wit.
Deze gevleugelde vergelijking is te vlug voor los getornde geesten. Ze missen de kracht om het vast te houden. Want het zal langs hen draaien als een geschrokken haas! Zo is het ook met een doffe spiegel of een blindeman's droom. Deze onthullen gezichten in een schemerige omtrek: maar de donkere beeltenis blijft niet in stand, het geeft een ogenblikkelijk genot. Wie trekt aan mijn palm waar nooit een haar heeft gegroeid? Hij zou inderdaad gesloten handdrukken moeten hebben aangeleerd! Waarop ik "O" moet roepen in angst dat het mij zou tonen als een zot. Zal ik loyaliteit vinden waar het moet verdwijnen, als vuur in een bron of dauw in de zon?

Wolfram von Eschenbach - "Parzival"

4 PAN

Ik ben ik
Hoor het fluitspel
Ik Ben ik...
Op de zeven pijpen
Ik ben ik...

Niets
Ik ben ik...
Stilte
Ik ben ik...
Onschuld...

Aangekondigd door de Liefde...

IN DE SCHEMERING WIL IK DANSEN

LOS VAN IEDER TIJDSEEF

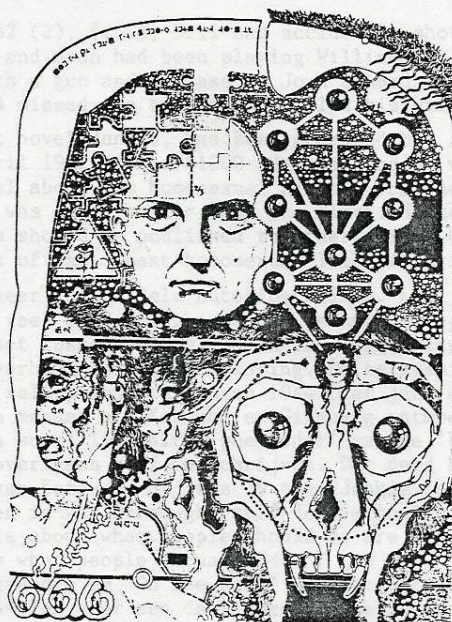
VRIJHEID ERVAAR IK ALS DE AFWEZIGHEID VAN TIJD EN MATERIE

IEDERE ASSOCIATIE MET BESTAANDE PERSONEN BERUST OP TOEVAL

IN EEN VRIJE VAL ERVAAR JE GEEN GRENZEN

DOE WAT JE WILT

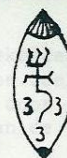
Parsifal .45.

Naar hem zullen zij zich onbewust wenden voor Licht; naar hem zullen zij komen voor de genezing van hun wonden. Hij zal de heilige Lans opheffen, en daarmee de zijde van de koning raken, die gewond werd door geen geringer wapen; en de koning zal genezen. Hij zal de punt van de Lans in de Heilige Graal zetten, en zij zal wederom straten met leven en extase, haar gave van mysterieuze verfrissing voort gevend aan al de genootschappen van ridders.

Aleister Crowley - "De Ziel Van De Woestijn"

RECENTIESEN

William S. Burroughs Queer, New York/London, 1985

Vreemd, het gebeurt meestal pas als een schrijver overleden is. Ik bedoel het terugvinden van een min of meer vergeten manuscript, van een boek wat nooit is afgemaakt... Dan duikt er de een of andere onderzoeker in de nalatenschap, om boven te komen met een nog nooit gepubliceerd verhaal. Het is een verschijnsel wat we ook kennen in de popmuziek. Slechts zelden is er werkelijk sprake van een werk wat de lezer niet onthouden mag worden. Veel vaker is er sprake van ordinaire lijkenpikkerij.

In dit geval geldt dat natuurlijk niet. Burroughs leeft nog en is nog heel goed in staat om uit te maken wat er wel of niet van hem gepubliceerd mag worden. Toch is er iets typisch aan de hand met 'Queer'. Het zal in 1974 zijn geweest toen ik in de biografie van Ann Charters over Jack Kerouac (1) het volgende las:

"In march 1952 (2), (...), 'Bill had accidentally shot his wife through the head. He and Joan had been playing William Tell in a friend's apartment with a gun and a glass on Joan's head instead of an apple. Burroughs had missed the target and killed his wife.' en

"Bill's first novel, Junkie, had been accepted bij A.A. Wynn the month before in April 1952 with a \$1000 advance, and he was busy trying to write a sequel about his homosexual history, called Queer. Jack thought the new book was even greater than the first. He told Allen (Ginsberg) the two books should be published together, since Queer would attract the attention of East Coast homosexual literary critics."

Het verhaal van 'Queer' is ten dele autobiografisch. Lee, de hoofdpersoon van 'Queer', lijkt heel veel op Burroughs zouden we kunnen zeggen. In de 'Burroughs-mythologie' komt het tussen 'Junkie' (3) en 'The Yage Letters' in. 'Junkie' vertelt als het ware het verhaal van een verslaving. De belevenissen doen sterk denken aan wat Burroughs zelf meemaakte tussen 1944 (het jaar dat hij voor het eerst opium gebruikte en mensen als Kerouac en Ginsberg ontmoette) en 1949, in Mexico-city. Hij werd een soort literaire 'peetvader' van de 'Beat-Generation', zonder in het begin overigens zelf te schrijven. Dat deed hij eigenlijk pas na hevig aandringen van Kerouac. Hij was 39 toen Junkie tenslotte verscheen. Dat boek was geschreven in wat Burroughs zelf de 'Factualist style' noemde, 'to show that arguments about what people should do are irrelevant, and only take a reader away from what people actually do.'

Het is overigens grappig om 'On the Road' van Kerouac te vergelijken met 'Junkie'. Beiden behandelen voor een deel dezelfde periode. En terwijl Kerouac allerlei bezoeken aan 'Old Bull Lee' beschreef, komt er in 'Junkie' niets voor over 'Sal Paradise' of enig ander figuur uit de 'Beat-generation'.

'Junkie' eindigt met de mededeling dat Lee op zoek gaat naar Yage. 'Maybe I will find in yage what I was looking for in junk and weed and coke. Yage may be the final fix.' (p.153). Lee is gestopt met heroïne.

'Queer' vertelt het verhaal van Lee's mislukte zoektocht naar yage en eveneens mislukkende pogingen om een wezenlijk contact met een ander te bewerkstelligen. In Mexico-city wonend wordt Lee verliefd op ene Allerton en probeert hem te versieren. Allerton lijkt erop in te gaan omdat hij niets anders te doen heeft. Lee neemt hem mee naar Ecuador, op zoek naar een dokter die hem yage zou kunnen leveren. De tocht mislukt, de dokter wil hem niets geven en aan het eind laat ook Allerton hem in de steek.

Het boek maakt een vreemde indruk. De figuur Allerton komt nauwelijks tot leven en lijkt voornamelijk bedoeld als klankbord voor de tomeloze verhalen die Lee vertelt. Ze zijn op een cynische manier grappig en gênant tegelijk. Ze maken Lee kwetsbaar.

Het contrast met 'Junkie' is duidelijk. Als verslaafde is Lee meester van al-

lerlei situaties, als contact-zoekende (misschien zelfs wel liefde-zoekende) homoseksueel is hij eerder een soort speelbal. Deze kwetsbaarheid is een deel van de charme van het verhaal. Meer nog echter wordt de sfeer bepaald door een grauwe sluier van depressiviteit die over het geheel hangt. Eén van de mooiste fragmenten is deze droom :

"He was standing in front of the Ship Ahoy. The place looked deserted. He could hear someone crying. He saw his little son, and knelt down and took the child in his arms. The sound of crying came closer, a wave of sadness, and now he was crying, his body shaking with sobs.

He held little Willy close to his chest. A group of people were standing there in convict suits. Lee wondered what they were doing there and why he was crying." (p.118)

De recensies over dit boek hebben zich meer bezig gehouden met de inleiding die Burroughs schreef voor het boek, dan met het boek, het verhaal zelf. Dit komt omdat burroughs probeert uit te leggen waarom het publiceren van 'Queer' zo lang op zich heeft laten wachten.

"The event towards which Lee feels himself inexorably driven is the death of his wife by his own hand, the knowledge of possession, a dead hand waiting to slip over his like a glove." (p.xix)

'Queer' eindigt dus, zonder dat dat beschreven staat, met de dood van Burroughs vrouw Joan. En hij suggereert dat hij 'bezeten' was toen het gebeurde. Het is niet voor het eerst dat we de dood van Joan in verband gebracht zien worden met een vorm van bezetenheid. In Victor Bockris' 'With William Burroughs, a report from the Bunker' lezen we :

"Bockris - Wylie : But after you shot her did you think, "I'm being controlled by something else and that's why it happened ?"

Burroughs : No, I thought nothing. It was too horrific. It's very complicated to tell you. It was obviously a situation precipitated by some part of myself over which I had, or perhaps have, no control. Because I remember on the day in which this occurred, I was walking down the street and suddenly I found tears streaming down my face. "What in hell is the matter ? What in hell is the matter with you ?" And then I took a knife to be sharpened which I had bought in Equador and I went back to this apartment. Because I felt so terrible, I began throwing down one drink after the other. And then this thing occurred." (4)

En 'this thing' slaat dan op het per ongeluk doodschieten van Joan, tijdens die Wilhelm Tell-act. Dit interview-deel stamt uit 1974. En ik citeer dit met name omdat het qua sfeer zo aansluit bij die van 'Queer'.

Al heel lang heeft Burroughs een interesse voor het paranormale. Het is één van de beweegredenen voor hem om naar yage te gaan zoeken. Al in 'Junkie' schrijft hij dat hij telepathie uit eigen ervaring kent en dat hij gehoord heeft dat yage telepathische gevoeligheid kan stimuleren. Zijn visie op bezetenheid komt dus meer overeen met de para-psychologische theorieën dan met de psycho-analytische modellen. de laatsten verklaren alle vormen van bezetenheid van binnenuit de mens. Er zijn psychologische mechanismen in de mens aanwezig die hem/haar tot vreemde handelingen bewegen. De para-psychologen stellen daartegenover dat bezetenheid van buiten af ook mogelijk is. Eén van de theorieën is dat het kan gaan om de geesten van gestorvenen, die geen afscheid van 'deze' wereld willen of kunnen nemen. Zij zouden dan bij vlagen de geest van een mens kunnen verdringen om zo bezit te kunnen nemen van een lichaam. Natuurlijk zijn niet al die geesten ons goed gezind.

De rooms-katholieke kerk houdt ook rekening met demonen en heeft nog steeds de mogelijkheid om geesten uit te bannen : exorcisme.

Voor Burroughs zelf heeft dit niet geholpen. De enige manier waarop hij zijn 'demon' de baas kon, was om te gaan schrijven.

"I am forced to the appalling conclusion that I would never have become a writer but for Joan's death, and to a realisation of the extent to which this event has motivated and formulated my writing. I live with the constant threat of possession, and a constant need to escape from possession, from Control. So the death of Joan brought me in contact with the invader, the Ugly Spirit, and manuevred me into a lifelong struggle, in which I have had no choice except to write my way out." (p.xxii)

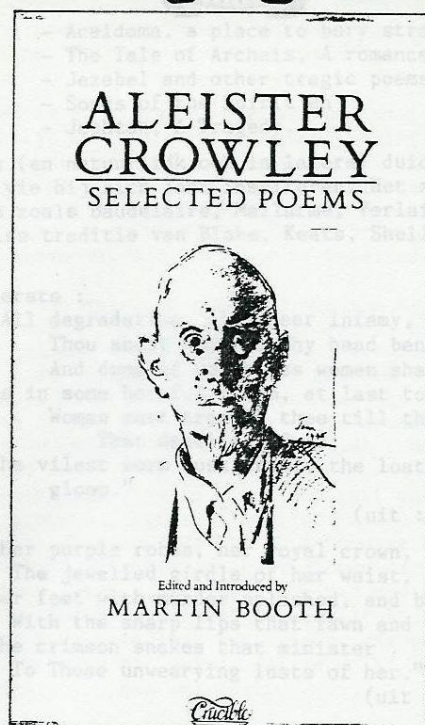
Al met al is 'Queer' niet het boek wat iemand als eerste kennismaking met Burroughs is aan te raden. Het is eerder bedoeld voor de vaste lezer van deze geniale oude man (hij is tenslotte al 72 !). 'Queer' levert een ontbrekend stuk puzzle in de ontwikkeling van Burroughs' schrijverschap. De volgende stappen zijn 'the yage letters', 'Roosevelt after inauguration' en 'Naked Lunch'. Maar dan zijn we al jaren verder en bezig met een ander verhaal...

Noten :

- (1) Ann Charters, Kerouac, a Biography, New York, 1974, p. 153.
- (2) Een foutje (?). Het ongeluk gebeurde in september 1951.
- (3) 'Junkie' en 'Junky'. Een typisch geval van censuur. De hier vermelde citaten zijn uit 'Junkie', Londen, 1972, een uitgave gebaseerd op de oorspronkelijke uitgave van 1953. In 1977 echter publiceerde Penguin de ongecensureerde versie als 'Junky'.
- (4) Victor Bockris, With William burroughs, a report from the Bunker, London 1982, p. 44.

Martinus Groen, Aleister Crowley, Londen 1986.

Martin Booth, Aleister Crowley, Selected Poems, London 1986.

Eindelijk! Nadat er de laatste jaren vrijwel alleen occult werk van Crowley (opnieuw) werd uitgegeven, is er nu blijkbaar voldoende interesse voor zijn poëzie, om een bundel geselecteerde gedichten uit te brengen.

Crowley zelf vond zijn gedichten minstens net zo belangrijk als zijn magische werk. Het één liep over in het ander. Hij schreef gedichten over magische onderwerpen en zijn beheersing van rijm en ritme stelde hem in staat om goede magische invocaties en rituelen te maken.

Qua publicaties is Crowley's leven in ruwweg twee delen te splitsen. Van 1898 tot 1914 stelde een erfenis hem in staat om alles wat hij schreef zelf te publiceren, en dat waren met name gedichten. In 1905 had hij al zoveel gepubliceerd dat hij het nodig vond om zijn 'Collected Works' uit te laten geven. Dat werden drie delen, met tesamen ruim 800 bladzijden, vrijwel uitsluitend poëzie. Tot aan 1914 verscheen nog zoveel aan gedichten, dat er een totaal is van ruim 1800 bladzijden aan poëzie.

De tweede periode, 1914 tot aan zijn dood in 1947 werd gekenmerkt door geldgebrek en een veel grotere nadruk op zijn magische werk (de verspreiding van zijn 'Thelema-religie'). Hij voelde zich bijvoorbeeld gedwongen om 'Diary of a Drugfiend' te schrijven (in 1922), om als het ware 'reclame' te maken voor zijn 'Abdij van Thelema'. De lijst van publicaties over deze periode is dan ook beduidend korter. Veel van wat er nu gepubliceerd wordt is of toen nooit uitgebracht of in een kleine oplage wel gepubliceerd maar nooit opgemerkt. De uitzondering hierop is natuurlijk 'Diary of a Drug Fiend' wat door een pers-hetze tegen Crowley niet meer gedrukt werd.

Maar goed, Crowley noemde zichzelf net zo vaak 'dichter en bergbeklimmer' als 'magus'. En het is natuurlijk logisch om bij een studie van de man en zijn werk alle aspecten te bestuderen.

Al in 1898, het jaar van zijn toetreding tot de Orde van de 'Golden Dawn', publiceert hij zijn eerste vijf dichtbundels :

- Aceldama, a place to bury strangers,
- The Tale of Archais, A romance in verse,
- Jezebel and other tragic poems,
- Songs of the Spirit en
- Jephtah, A Tragedy.

Het is in deze verzen (en natuurlijk ook in latere) duidelijk door wie hij is beïnvloed of door wie hij zich laat inspireren. Het zijn vooral de Franse en Engelse decadenten zoals Baudelaire, Mallarmé, Verlaine, Swinburne en Wilde, naast de Engelse traditie van Blake, Keats, Shelley, Tennyson en Browning.

Voorbeelden van het eerste :

"All degradation, all sheer infamy,
Thou shalt endure. Thy head beneath the mire
And dung of worthless women shall desire
As in some hateful dream, at last to lie;
Woman must trample thee till thou respire
That deadliest fume;
The vilest worm must crawl, the loathliest vampires
gloom."

(uit :Aceldama)

"Her purple robes, her royal crown,
The jewelled girdle of her waist,
Her feet with murder splashed, and brown
With the sharp lips that fawn and taste,
The crimson snakes that minister
To Those unwearying lusts of her."

(uit :Jezebel)

Een voorbeeld van het tweede :

"I am dumb with rapture of thy loveliness.
All metres match and mingle; all words tire;
All lights, all sounds, all perfumes, all gold stress
Of the honey-palate, all soft strokes expire
In abject agony of broken sense
To hymn the emotion tense
Of somewhat higher -O! how highest!- than all
Their mystery: fall, O fall,
Ye unavailing eagle-flights of song!
O wife! these do thee wrong."

(uit : Rosa Mundi)

Onderwerpen van zijn poëzie zijn verder onder andere : de natuur, landschappen, liefde, haat en mystieke ervaringen. Een aardig onderwerp van studie zou kunnen zijn in hoeverre Crowley's poëzie beïnvloed is door de beelden en rituelen van de 'Golden Dawn', iets wat wel is gedaan bij zijn ook dichtende tegenhanger in die magische orde : William Butler Yeats. Zeker is in ieder geval dat veel van Crowley's gedichten niet te lezen zijn zonder enige kennis van magie en/of Qabalah. Het was voor samensteller Martin Booth reden om dit soort gedichten uit deze bundel weg te laten. De gedichten die 'overblijven' en die Booth wel heeft gekozen tonen goed aan dat de dichtkunst, sinds het begin van deze eeuw behoorlijk is veranderd. Het komt ons tegenwoordig als een 'kunstje' van mensen als Drs. P. en Ivo de Wijs voor, als mensen keurig kunnen rijmen. Nog iets anders is de lengte van de gedichten. Hoe lang is het geleden dat je een gedicht las van meer dan twee à drie bladzijden ? Crowley werd grootgebracht in de grote traditie van lange verhalende gedichten. Een traditie waarin Chaucer en Milton thuishoorden. We zijn het tegenwoordig niet meer gewend en hebben er moeite mee. Een degelijke analyse van Crowleys's poëzie moet nog geschreven worden. Tot die tijd moeten we het doen met het in 1907 verschenen 'The Star in the West'

van J.F.C. Fuller (een toenmalige vriend van Crowley) en wat opmerkingen van Israël Regardie in diens 'The eye in the triangle' (uit 1970).

Kritiek op deze bundel is er (terecht) van hen die willen weten hoe en wanneer deze gedichten in Crowley's leven zijn ontstaan. Slechts bij een bedroevend klein aantal is de herkomst vermeld. Zo weten we dat 'Morphia' uit 'The Diary of a drug fiend' is gelicht, dat 'Aceldama' in 1898 is geschreven en dat 'Logos' in het laatste jaar van zijn leven is geschreven. Meer niet. En dat terwijl deze bundel alleen maar uitkomt omdat de belangstelling in de figuur Crowley zo is toegenomen, niet vanwege de kwaliteit van diens gedichten op zich.

Kritiek is er wellicht ook mogelijk ten opzichte van de gemaakte selectie. Waarom dit wel en dat niet? Maar aangezien de meeste critici dan aankomen met voorbeelden uit het magische werk, die voor een overgroot deel al gepubliceerd zijn, is die kritiek niet steekhoudend. Echte kritiek op de keuze van bepaalde gedichten uit bepaald bundels heeft alleen maar zin als de lezer/lezeres enigszins op de hoogte is wat er allemaal voor materiaal aanwezig is. Aangezien dat, behalve bij de enkele 'Crowley-specialist', niet het geval is, laat ik dat hier achterwege.

Al met al mogen we immers wel blij zijn met het feit dat er nu voor het eerst sinds jaren door een grotere uitgever (Aquarius Press) wat dichtwerk van Crowley is gepubliceerd. Het is hoog tijd dat de interesse voor Aleister Crowley een wat meer evenwichtiger vorm krijgt. Want alleen de 'sinistere' kant van de man naar boven halen, geeft eigenlijk blijk van een defect aan de geïnteresseerdheid zelf. Als je 'lekker spannend' bezig wilt zijn, kun je beter boeken van Dennis Wheatley of H.P. Lovecraft gaan lezen. Mensen op een voetstuk plaatsen heeft meestal alleen maar tot gevolg dat ze er af lazieren en dat jij te-leurgesteld bent in hen..... Hoe onlogisch.

fr. ShGL 333.

THE SORCERER'S APPRENTICE®

The Sorcerer's Apprentice (de Tovenaar's Leerling) is wellicht hét adres in Engeland voor zowel de beginnende als gevorderde occultist waar het gaat om de aanschaf van boeken en toebehoren. Geleid door Frater Marabas verzorgt de S.A. postbestellingen, occulte cursussen, het tijdschrift 'The Lamp of Thoth' en eigen uitgaven op occult gebied (waarvan 'the Collected Works' van Austin Osman Spare het vermelden meer dan waard is). Wat voor de lezer van belang is, is dat de S.A. naar eigen zeggen volstrekt betrouwbaar is. Abrahadabra kan dit alleen maar beamen. De voorraad boeken beslaat meer dan 20.000 titels, waarvan een groot gedeelte terug te vinden is in de bestellijsten die de S.A. publiceert. Naast de uiterst gevarieerde hoeveelheid occulte boeken zijn tevens zo'n beetje alle magische attributen bestelbaar (wat er niet is kan gemaakt worden). Een kleine greep uit het assortiment; wierook, talismannen, tempelsieraden en uitrustingen, occulte kruiden en bestanddelen, bezweringsuitrustingen, tarotkaarten, kristallen bollen en minnedranken.

De bestellijsten van de S.A. kunnen worden besteld bij AbrahAdAbra door voor f1,75 aan postzegels op te sturen naar onze postbus o.v.v. 'bestellijsten S.A.'.

The Lamp of Thoth is een occult tijdschrift wat wordt gesteund door de S.A. en open staat voor verschillende occulte gedachtenstromingen. Voor een beginnend occultist wellicht nogal verwarrend daar een hoop artikelen ingaan op recente occulte ontwikkelingen in Engeland, zoals 'Chaos-Magie' (een nieuw gelanceerde term n.a.v. het werk van Spare). Verder geeft het achtergrondinformatie over Qabalah, Tarot en astrologie, heeft het een 'occulte problemen pagina' en bespreekt het nieuw uitgegeven boeken. The LOT bespreekt daarnaast tevens occulte tijdschriften en onderhoudt een contactservice voor lezers. Voor proefnummers en/of andere informatie (vergeet geen International Reply Coupons mee te sturen): Sorcerer's Apprentice - 4-8 Burley Lodge Road, Leeds LS6 1QP, Yorkshire, England.

(L.O.T.)	Various	2.25
at/Lat-Eng)	Wilson A	3.25
	Richards S	4.95
Egypt	Lubitz I S	10.30
ideal	Jormack K	3.50
ake Use Them	ough Nigel	1.95
is	ident M	4.75
Heil's	aves	
the leatherette	11x8" BLANK	4.97
	Gray V G	8.95
iousness	Benning/Phillip	15.30
Work	Butler W E	3.95
	Crowley A	22.50
actice	Crowley A	22.50
	Fortune B	9.30
e	Regardie	7.95
	Dee/Wilson	E
actices	Knight G	1.95
rs	Westcott V	7.30
erbs	Crow W	1.95
(originals)	Various	1.95
	Goodrick-Clarke	14.75
	Norvel A	7.95
36		2.97
on of Resurrection	Budge E.A	18.75
estern Way	Gray V	7.30
	Nielsen/Polausk	4.30
	Versluis A	5.95
	Cavendish R	7.95
3	Buckland R	7.50
	Buckland R	7.50
	Hope, Murray	5.95
antic Divination	Regardie I	2.47
olism	Sturzak J	9.30
era Mystery Trad.	Butler W E	6.99
ocation	Bardon F	16.30
Occult Significance	Crow WB	1.95
lets & Talismans	Logan Jo	3.75
ctical Magic	Howard M	3.75
	Crookall,	7.75
A Guide	Fortune Bion	6.30
Well-Being	Benning/Phillip	9.95
	Max Toth & Greg	3.95
Supplies/Associats	Green M	3.75
erview	Regardie/Hyatt	8.60
	Bias Clifford	6.95
Stone	Beaver K	3.95
ss	Knight G	6.95
lin Mage	Mathers M	6.50
	Fortune B	5.95
	Fortune B	9.30
thurian Legend	Knight G	7.30
r	Fortune B	5.40
c Manual	Slinger/Bouglas	11.30
	Fielding/Collin	9.30
	Skelton R	10.30
l Hebrew	Harrison B	3.75
	Smith F K	3.25
ic	King/Skinner	2.75
od	Burnan Edward	7.99
	Beradt C	7.99
Initiate	Fortune B	5.30
	Levi E	10.95
isualisation	Benning/Phillip	3.25
lack & Protection	Benning/Phillip	3.50
	Howe Ellic	6.95
mystery trad.2 vol	Caitlin/Matthew	12.25
about Golden Dawn	Regardie I	7.95

Lost Gods Of England	
Malleus Maleficarum	
Mysteries Of Eleusis	
Myth & Symbol In Ancient Egypt	
Practical Egyptian Magic	
Prophetic Vision of Merlin	
Rebel In The Soul	
Silbery Treasure	
Sowers Of Thunder:G	
Spellcraft:Manual	
Spiral Dance	
Sussex Witch	
Travellers	
Tree: Comp	
Voodoo Cont	
White Goddess	
Wisdom of Th	
Witch's Ways	
Witchcraft	
Witchcraft	
Witches Gos	
Woman's Enc	
Woman's Myst	

Arastion B	6.95
Kramer/Sprenger	7.95
Balviella	5.75
Clarke R T R	5.75
Mary Hop	6.30
Stewart R	5.75
	9.95
Whitmont	
MacLeod, J	
James Michael	
Roberts	5.50
Skelton R	8.95
Starhawk	7.95
Armstrong MF	0.95
Richards S	4.95
Buckland R	7.30
Gover R	7.95
Graves A	5.30
Howard M.	6.95
Farrar S.	16.50
Vanate Boreen	9.50
Buckland	5.30
Hole C	1.95
Bowness	7.95
Walker B	14.30
Harding ME	3.95

Fortune Telling by Dice
Fortune Telling by Runes
Fortunetelling by Tarot Cards
Geocentric Longitudes & Declinations
Graphology
Horary Astrology
How to Cast a Natal Chart
How to Read Hands
How to Read The Ephemeris
How To Understand Tarot
I Ching
I Ching - The MoI Success Formula
I Ching And Its Association
I Ching And Mankind
I Ching And You
I Ching Coin Prediction
I Ching on Love
I Ching Workbook
I Ching; The Book of Changes
It's In The Cards; gypsy methods
Jang and Tarot
Key To The Tarot
Key To The Universe (Tarot)
Love Signs
Luck Chance & Coincidence
Magic Of The Runes
Magic Tarot Vehicle Eternal Wisdom
Manual Of Astrology
Modern Textbook Of Astrology
Mundane Astrology
Mundane Astrology
Myths Of The Zodiac
Napoleon's Book of Fate
Numbers Book
Numbers Their Meaning & Magic
Numbers Their Occult Powers
Numerology Made Plain
Numerology Power to Know Anybody
Numerology Workbook
Numerology:Secret Power Of Number
Onjiboard Book
Palimistry
Palimistry Workbook
Pictorial Key to Tarot
Pocket I-Ching
Practical Palimistry
Prediction Book Of Astrology
Prediction Book of Divination
Prediction Book of Palimistry
Prediction Book of Taromancy
Prediction Book Of The Tarot
Raphaels Ephemerides (1900 to 1984)
Runes And Other Magical Alphabets
Runic Workbook
Secret Of The Golden Flower
Secrets Of The Tarot
Sun Signs
Table of Houses Great Britain
Tables Of Houses For Northern Lats.
Tarot
Tarot Cards Fun And Fortune Telling
Tarot For Your Self
Tarot of The Magicians
Tarot Speaks
Tarot Trumps, Cosmos in Miniature
Tarot Workbook (self-teach manual)
Tarot/New Handbook for the Apprentice

93 CURRENT: CHAOS- MAGIC: SHAMANISM

777 & Other Rabalistic Writings	Crowley A	E
AMA!	Crowley A	5.75
Aleister Crowley/Selected Poems	Booth M	7.99
Apogetonj Workbook for the Chaos Warrior	Tickhill A	E
Banned Lecture	Crowley A	2.35
Book of Lies	Crowley A	8.95
Book Of The Law; Liber Al Vel Legis	Crowley/Aiwass	3.25
Book Of Thoth	Crowley A	9.95
British Journal of Ma'at	Vol I Mol.	3.50
Collected Works of Austin Osman Spare	Spare/Snell	27.95
Confessions / The Magiography	Crowley A	28.50
Don Juan,Mescalito,Modera Magic	Drury M	5.95
Dreaming the Bark; Politics & Magic	Starhawk	9.95
Eight Lectures on Yoga	Crowley A	6.50
Equinox The ; Ten Volume Set	Crowley et al.	E
Equinox Vol 5 No 11	O.T.O	59.95
Formaos Magazine (Spare/Chaos)	Various	81.50
Goetia; The Lesser Key of Solomon	Crowley (trans)	10.97
Grimoire of Chaos Magick	Wilde J.	6.95
Holy Book Of Thelema	Crowley Et Al	18.50
Knights of the Solar Cross	Smith G	1.95
Law Is For All	Crowley A	11.95
Liber Null:TOT Workbook	Carroll P.	E
Magical Diaries Of Aleister Crowley	Crowley A	9.95
Magick Without Tears	Crowley AC	15.30
O.T.O. Manifesto	Parzival	1.75
Open letter to Lord Beaverbrook	Crowley A	2.50
Political Aims Of the O.T.O.	Parzival	2.50
Psychonaut	Carroll P	E
Rosa Coeli; Rosa Mundi; Rosa Interni	Crowley (Carr H	8.25
Shaman And The Magician	Mevill Drury	6.40
Shamanism; ArchaicTechniques of Ecstasy	Eliade M.	10.95
Shamanism; Foundations of Magic	Rutherford W	7.99
Sorcery; A guide for Western Magicians	Finley Hurley J	15.25
Star in The West	Fuller J F C	9.30
Tantra Of The Great Liberation	Woodroffe J	8.45
Tantrik Surrealism	Vilasanath	4.25
Tantrism; Secret Principles etc	Walker B	5.95
Taoist Secrets; male sexual energy	Chia M	13.95
Tarot Divination	Crowley A	4.50
Thelemic Political Morality	Parzival	1.95

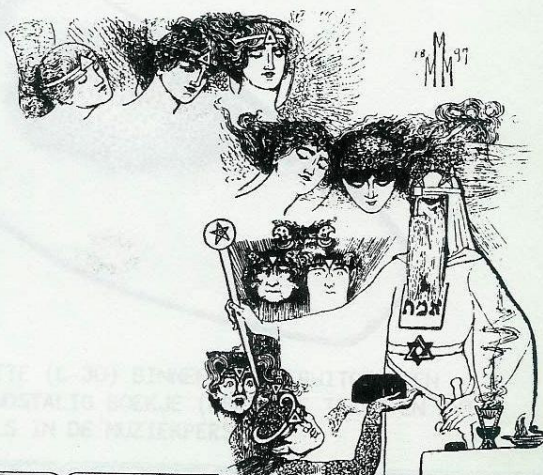
ABRAHADABRA presenteert:

FRATER CHRONOS - VERZAMELDE GEDICHTEN

In Drie Delen komt vanaf 23 oktober het Verzamelde
Dichtwerk van Frater Chronos uit:

- Deel I bestaat uit één lang dichtwerk 'Inwijding' genaamd,
- Deel II heet 'Magie & Mystiek' en
- Deel III 'Montségur en andere gedichten'.

36
2

ABRAHADABRA

COSEY FANNI TUTTI

TIME TO TELL

COSEY'S 'TIME TO TELL' CASSETTE (C-30) BINNENKORT HERUITGEGEVEN
DOOR ABRAHADABRA MET NEDERLANDSTALIG BOEKJE (HERZIENE TEKST EN EVT.
NIEUWE FOTO'S). LET OP DETAILS IN DE MUZIEKPERS.

